

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY PIERRE VILLETARD

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Α ήταν, μάς ειπε ο Ίακωβος Λεβερντιέ, άνοιξη του 1907, όταν ελγα προαχθή στον βαθμό του τμηματάρου, στο ύπουργείο των Έσωτερικών. Ένα βράδυ, καθώς ανέβαιναν την οδό Πηγάλ, μία νέα γυναίκα έπεσε άπάνω μου και με δάκρυα στα μάτια με παρακάλεσε να την προστατέω.

— Μή κυνηγοίν! μου ειπε. Θέλουν σώνει και καλά να με κλείσουν σ' ένα άσυλο, γιατί με θεωρούν άστεγη και γυναίκα κακής διαγωγής!...

— Προφανώς η γυναίκα αυτή δεν ειχε άδικον! Από τα μάτια της, δυο γλυκά και άθωα μάτια, που σου γέμιζαν την ψυχή με άπειρη γλυκύτητα, κατάλαβα ότι δεν ήταν κακή γυναίκα. Την πήρα λοιπόν μαζί μου και την οδήγησα στο σπίτι μου, όπου την παρακάλεσα να μείνει ώσπου ηγούγαση από τη νευρική ταραχή που την βασάνιζε. Έμεινε τη νύχτα αυτή σιμά μου, γνωριστήκαμε και σε λίγες μέρες ήμαστε καλοί φίλοι.

Ο πρώτος μήνας πέρασε χωρίς να μάθω άπολύτως τίποτα για το παρελθόν της γυναίκας αυτής. Ποτέ δεν τόλμησα να κάνω την άδιακρισία να την ρωτήσω πιά ήταν ή καταγωγή της, και τι έγυρευε μονάχη στον μεγάλο αυτόν λαβύρινθο, που λέγεται Παρίσι.

Επιτέλους όμως κάποιον βράδυ του Νοεμβρίου, ενώ ο άγέρας έξω σφύριζε και σάρωνε τα ξερά φύλλα των δέντρων, ή Λουιζέτα, έτσι την έλεγαν, άποφάσισε να μου κάνει την πρώτη έγμιστήγηση. Μόνον τότε έμαθα πώς ήταν Κορσικανή, ότι ειχε άρραβωνιστή μ' έναν ξεδάδελφό της, που ύπηρετούσε χοροφύλακα στην άστυνομία της πατρίδος της, και ότι επειδή δεν ήθελε αυτόν τώγάμο, ειχε φύγει κρυφά από το σπίτι της και κατέφυγε στη Γαλλία για να ζήσει ελεύθερη μακριά του...

— Και τώρα που σάς τα ειπα όλα, μου ειπε, τι θα κάνετε ;... Θα με παντρευτήτε ;...

Ήταν τόσο άπότομη αυτή ή έγρώτησι ώστε δεν έλαβα τον καιρό να σκεφθώ τι έπρεπε να της άπαντήσω.

— Εινε πολύ νωρίς για τέτοιες σκέψεις, της ψιθύρισα τέλος, κυττάζοντας την στα μάτια με τρυφερότητα...

Η Λουιζέτα όμως δεν φάνηκε καθόλου εύχαριστημένη από την άπάντησί μου. Ψότσο, για να μη μου δείξει ότι πειράχτηκε, μου ειπε άμέσως σχεδόν:

— Τούλάχιστον, και αν δεν γίνη αυτός ο γάμος... θα με αγαπάτε πάντοτε, όπως τώρα ;...

— Αυτό σου το ύπόσχομαι, Λουιζέτα, της ειπα, κλείνοντας το στόμα της με ένα φιλί!...

Την άλλη μέρα όμως ή Λουιζέτα έγπληνε πολύ θυμωμένη και έξαιρετικά νευρική. Τόλμησα να την ρωτήσω την αίτια της άλλτης αυτής που μου φαινόταν άνεξήγητη και χωρίς να με κυττάξη καθόλου, μου φώναξε :

— Θέλω να φύγω!

— Για ποι ;

— Για την πατρίδα μου... Δεν μπορώ πειά να ζήσω εδώ... Άρχισα να νοιώθω τύψεις για ό,τι έκανα στην οικογένειά μου... Πρέπει να φύγω, πρέπει να ξεγύρωθω με τον άρραβωνιστή μου, τον Ριχάρδο. Ποιός ξέρει τι μπορεί να μου σκαρώσει καμιά μέρα... Φοβούμαι!

Κατάλαβα πώς ήταν περιττό να επιμείνω για να την πείσω να άλλξει σκέψι. Μά πάλι πώς ήταν δυνατό να χωρισουμε τόσο άπότομα, τόσο ξαφνικά ;...

— Και αν ερχόμουν κι' έγώ μαζί σου; την ρώτησα δειλά, σά να φοβόμουν μήπως έκανα άδικα άδιακρισία...

Η Λουιζέτα όμως μόλις το άκουσε αυτό, έπεσε στην άγκαλιά μου, φωνάζοντας :

— Άλήθεια ;... Άλήθεια ; Εινε λοιπόν, δυνατόν αυτό ;... Άχ ! Τι εύτυχία !... Πάμε !... Πάμε !... Θα σάς γνωρίσω με τους δικούς μου... Θα σας παρουσιάσω στη μητέρα μου...

Γελούσε και χοροπηδούσε σάν μικρό παιδί. Πρώτη φορά την ειδα να μιλάει με τόσο δυνατό κέρι, με τέτοια εύθυμία.

Τό ίδιο άπόγευμα, φρόντισα και πήρα μία μικρή άδεια από τό Ύπουργείο, και τό άλλο πρωί φύγαμε για την Κορσική.

Σ' όλο το διάστημα του ταξιδιού μας, ή Λουιζέτα φαινόταν εύθυμη και μόνον όταν άποβριστήκαμε στην Κορσική μελαγχόλησε κάπως.

Μόλις φτάσαμε σπίτι της, με παρουσίασε στον πατέρα της, στη μητέρα της, και τα δυο άδελφια της. Πόσο μου φάνηκαν καλοί και περιποιητικοί!

Άκόμα τώρα, μου φάνεται πώς ξεναβλέπω μπροστά μου τό φτωχικό σπίτι τους, τό εύθυμο και περιποιημένο δωμάτιο, τό όποιο τους χρησίμευε για τραπέζια, και ακόμα νοιώθω πώς ξεανακούω σ' αυτά μου τη φωνή της Λουιζέτας που μου φώναζε διαρκώς:

— Λοιπόν, ειστε εύχαριστήμενοι... Ειστε εύχαριστήμενοι, κύριε Λεβερντιέ;

Από όσα κατάλαβα στο διάστημα πούμεινα στο σπίτι τους, οι γονείς της Λουιζέτας δεν ειχαν πειά καμιά διάθεση να ή δόσουν στον Ριχάρδο. Φαίνεται πως με τον άνθρωπο αυτόν ειχαν μεολαβήσει πολλά γεγονότα, τ' όποια ειχαν προκαλέσει μεγάλη ψυχρότητα μεταξύ των δυο οικογενείων.

Η Λουιζέτα φαινόταν επίσης πολύ εύχαριστημένη έναντιόν του Ριχάρδου.

Τό μεσημέρι, εκεί που τρώγαμε, άκούστηκε έξαφνα ένα γερό χτύπημα στην έξώπορτα.

— Ό Ριχάρδος! φώναξε ή Λουιζέτα, σά να προαισθάνθηκε κάτι κακό...

Γιά μία στιγμή τα βλέμματά μας διασταυρώθηκαν. Ό πιο μεγάλος άδελφός σηκόθηκε να άνοιξη, μα δεν ειχε προχωρήσει δυο βήματα, όταν ή πόρτα πού σπιτιού τους ύποχώρησε και ή μορφή ενός ξανθού νέου φάνηκε στην είσοδο της τραπέζιας που τρώγαμε.

Η Λουιζέτα μου έγνεψε να άποχωρήσω από την αίθουσα, γιατί όπως φαινόταν, θά ειχαν να πουν κάτι μεταξύ τους. Καθώς όμως πέρασα στο διπλανό δωμάτιο, ο Ριχάρδος — γιατί αυτός ήταν — με σταμάτησε, και πιάνοντας με από τό χέρι άποτομα, μου έβγαλε τό δρόμο.

— Έσύ εισαι που ξεμαύλισες την άρραβωνιστική μου ;

Έμεινα κατάπληκτος από την άπότομη αυτή έγρώτησι του νεαρού χοροφύλακα, και δεν μπόρεσα να άνοιξω τό στόμα μου. Ό πατέρας της Λουιζέτας κατάλαβε πως τα πράγματα θά κατάλυαν άσχημα, πλησίασε τον Ριχάρδο και πριν ακόμα προφτάσει να μου ξεναμιλήση, τον τράβηξε γερά από τον ώμο και τον πήρε από κοντά μου.

Άκολούθησαν φωνές, παρατηρήσεις μέσα στις όποιες ξεχώριζε ή βραγική φωνή του μεγάλου άδελφού της Λουιζέτας, ο όποιος έπαναλάβαινε διαρκώς :

— Πήγαυε έξω !... Πήγαυε έξω από τό σπίτι!... Η Λουιζέτα δεν εινε πειά για σένα τίποτα !... Πήγαυε έξω... Έξω !

Την ίδια στιγμή κάποιον δυνατό κέρι με τράβηξε σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο, όπου και έμεινα άρκετή ώρα.

Όταν πειά τό έπεισόδιο ειχε τελειώσει, και ο Ριχάρδος ειχε φύγει από τό σπίτι, ή Λουιζέτα μπηκε στην κάμαρα, και πέρνοντας στα γόνατα, μου ζητούσε συγγνώμη για όλη αυτή την ιστορία...

— Δεν φταίω... Δεν φταίω έγώ, κύριε Λεβερντιέ, μου έλεγε. Έπρεπε να γίνη αυτό... Ήταν μοιραίο... Θα σας ξεγύρωσω κατόπιν... Τώρα όμως πρέπει να φύγωμε... Να φύγωμε μακριά από εδώ... Ποιός ξέρει τι μάς έτοιμάζει αυτός ο καταραμένος, ο Ριχάρδος...

Έσκυφα και την πήρα στην άγκαλιά μου. Κατάλαβαινα πειά καλά πως τό πλάσμα αυτό βρισκόταν σε ένα περιβάλλον, στο όποιο δεν ήταν δυνατόν να άνθξη...

Τό άλλο πρωί, αφού άποχαίρηθησα όλα τα μέλη της οικογενείας της Λουιζέτας, την πήρα και φύγαμε από την Κορσική...

Η Λουιζέτα δεν θά ξεαναγύριζε πειά στην πατρίδα της, τους ειπα, λίγο πριν φύγω από τό σπίτι τους... Όταν φτάσουμε στο Παρίσι, θά την κάνω γυναίκα μου... Μόνον έτσι θά ήσυχάσουμε από τον άνθρωπο αυτόν...

Ό πατέρας, καθώς και οι δυο άδελφοί της Λουιζέτας έσκυψαν και μου φίλησαν τό χέρι... Δεν πιστεωαν σ' αυτά τους για κείνο που ειχαν άκούσει...

— Θα μάς σάσετε !... Θα μάς σάσετε !... Ψιθύριζε διαρκώς ο πατέρας της Λουιζέτας. Ό Θεός να σας δώση όλες τις εύτυχίες του κόσμου !...

Όταν φτάσαμε στο Παρίσι, ή πρώτη μου σκέψι ήταν να όρίσω την ήμερα των γάμων μας και να κάνω τις σχετικές προετοιμασίες, έλπίζοντας πως μ' αυτόν τον τρόπο θά τελειωσει πειά ή θλιβερή αυτή περιπέτεια με την γυναίκα αυτή, για την όποια ειχα άρχισα να αισθάνομαι ένα δυνατό αίσθημα.

Άλλοίμονο όμως !... Ένα πρωί, όταν ειχαν σχεδόν όλα έτοιμαστή

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΑ ΜΑΝΤΕΣ

ένα έσύ, το άλλο θά τό κρατήσω για τόν έαυτό μου. Θά τό δώσω με και θά μάς δώσουν μερικά γυάλινα χρασί.

— Καλά, έχωμαι μαζί σου. Έγω όμως δέν θέλω να μεθώσω άγγίζοντας τά χείλη των ποτηριών. Θέλω να πιώ τη λημονιά στό στόμα των γυναικών.

Έφυγαν χωρίς να προσέξουν τόν πιό μικρό άδερφό τους πού εξακολουθούσε να περιπατεί στών έρημο δρόμο. Όλη τήν ήμέρα το μικρό σιωπηλό βασιλοπούλο κυττάζε τα μικρά λουλούδια στις ρεματίες. Τι σκεπτόταν; Το σπαμένο αύλο. Και μόλις βράδυσαε σήκωσε το κεφάλι για να βλέπει τά άστρα πού άστράφταν στον ούρανό.

Τά μαργαριτάρια των δυό άλλων άδελφών είχαν μεγάλη αξία. Ένας Έβραϊός έμπορος πού βρέθηκε στο καπηλειό, τ' άγόρασε και τά πλήρωσε πολύ άκριβά.

Τότε ο μεγάλος, με τίς τσιπές γεμάτες χρήματα τό έφριξε στο χρασί. Δέν περιορίσθηκε στό βασιτά χρασιά πού πίνουν οι χυδαίοι χωριάτες. Πηγε στις πόλεις και μεθύσε με τ' άκριβότερα χρασιά. «Όλα τά δοκίμασε, όλα τ' άνάστασε. Το περίφημο «λάκρμα-χρσίο»-ίδιο λυομένο χρυσάρι, τη «μαδέρα», τό «μυρογόνο», τό χρασί της Χίου και τό χρσσί της Κύπρου, ακόμα και τη σαμπάνια με τό λεπτό άφρό της. Δύσκολα θά μπορούσε να βρή κανείς τέτοιο τέλειο μεθύσο σάν τό πρώτο αύτό γινό το βασιλεύς πού, χωρίς μανδιά και χωρίς καπέλλο γύριζε στους δρόμους και τραγουδούσε πρόστιχα τραγούδια.

Κι ο δεύτερος άδελφός σθεδόν πλούσιος κι αυτός με τά χρήματα το μαργαριταριού δέν περιορίστηκε στις ζυροκαρμωμένες ίπαιργίες πού σερβίριζαν στο καπηλειό με γυνιά μπράτσα και γυινό στήθος... Βρήκε ωραίες κοπέλες στις μεγάλες πόλεις. Έσχολσε μετωπία φροντίσια και δάγκωσε κροσινιά χείλη. Άνάκιστος μελαχροινός, ξεανθής κοκκινωμαλλούσος. Δέν ήξερε ποιά να διαλέξη. Ρίχτηκε στις μαφρες, στις κροκίεσ και ξεαναγόνισε στις ξεανθήσ. Στη κάμαρα πού μερσίονταν νύχτα και μέρα περισσότερες κοπέλες με χρυσά μαλλιά άπο δυα άνερα κατέβηε ένας είκοσι χρόνων νέος. Όσο και να ήρτοσε κανείς, δέν θά κατάσθωνε να βρή έρασιτό περισσότερο έκδοτο άπό το δεύτεροσμένο αύτόν γινό το βασιλεύς. Όταν περνούσε στους δρόμους μ' ένα κοπάδι έρωμενής, έμοιαζε με τόν ένδοξο Άργεντινό το ύψου πού τον άκολουθούσαν ή σαράντα Άργετινές.

Και όμως ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος δέν βρήκαν στη μέθη τών φιλιών, ούτε στη μέθη του χρσσιού τη λημονιά της παλης δόξης, του χαμένου πλούτου.

Ξυπτά πάντα κανείς με ματωμένη καρδιά και με πιχρό στόμα. Είνε θλιβερή ή άλλη μέρα της μέθης.

Κι όταν γύρισαν στο δημόσιο δρόμο οι δυό άδελφοί, κουρσοειμένο, καστοραμμένο συλλογιζόνταν με μεγαλύτερο πόνο τη μακρινή χαμένη ετυχία τους.

Είδαν εκεί με έκπληξη, στη ρίζα ένόσ άνθισμένου δέντρου, το μικρό άδελφό τους με το γέλιο στο στόμα με μιά έκτοσια στό μαιτα.

— Δέν ύποφέρεις λοιπόν πειά; τόν ρώτησε ο πιό μεγάλος άδελφός του.

— Όχι, απάντησε το παιδί.

— Δέν θυμάσαι πειά τις περασμένες χαρές; τόν ρώτησε κι ο δεύτερος.

— Όχι, απάντησε πάλι ο μικρός.

— Τι έκανες λοιπόν για να λημονήσης το παρελθόν, το παρόν, τη ζώη;

— Έκαμα δτι κάματε και σείς. Μεθύσα και μεθά ακόμα. Ζώ σε μιά άτελειωτη μέθη. Τι μ' ένδιαφέρει τώρα, άν ξεβηροσθίθηκαν βασιλεύδες κι άν λεηλατήθηκαν κι' έκασουν παλάτια; Τι μ' ένδιαφέρει το παρελθόν, το παρόν, το μέλλον;

Έλυσμόνησα ακόμα και το σπαμένο μου αύλο. Στη μέθη πού με περιβάλλει, πλάθω πιό λαμπρά άνερα άπό τις μαμαριμένες και τίς δόλοχσες αίθουσες, πιό όραια άπό τις γιορτές με τίς ωραίες γυναίκες, πιό άρμονία άπό το κελιάδιμα τών άηδονιών στα δέντρα του πάρκου. Δέν ξυπνώ ποτέ άπ' τη μέθη αύτή.

— Ό, σε ποιανού χρσσιού τη φλόγα;.. είπεν ο μεγάλος.

— Σε ποιανών χελιών τη γλώνα; είπε κι ο δεύτερος.

— Βρίσκες τέτοια χαρά; ρώτησαν μαζί κι' οι δύο.

— Σε κανένα χρσσι, σε κανένα στόμα, άποκρίθηκε το μικρό βασιλοπούλο. Και πρόσθεσε:

— Πίνω κάθε πρωί σταγόνες δροσιές μεσ' άπ' το τριαντάφυλλο πού άνθει στην πλαγιά το βουνου και κάθε βραδυ μιά άτινα άστεροφύλο μέσ' άπ' το κρύνο πού άνθιζει στο γαλάζιο ούρανό. Πίνω και μεθώ με τήν ποιήσι πού σε κάνει να ξεχνάς τούς πόνους και ο' άνεβάζει στους ούρανούς!

ΚΑΤΟΥΑ ΜΑΝΤΕΣ

ΤΟ ΜΕΘΥΣΙ

Τρεις άδελφοί περπατούσαν μαζί μιά μέρα, στο δημόσιο δρόμο. Ήσαν νέοι, άλλα πολύ δυτοχρισμένοι. Ο πατέρας τους ο βασιλεύς της Ματακινίας, νικήθηκε, έχασε το θρόνο του και σκοτώθηκε άπό το γείτονά του βασιλέα. Άν είνε φοβερό για τά παιδιά τών φτωχών να γυρίζουν χωρίς άσυλο άπ' τό πρωί ως τό βράδυ, να κοιμάνται χωρίς προσκέφαλο σε κανένα σαβλο στις κρησ νύχτες του χειμώνα, πόσο χειρότερο μαρτύριο είναι μιά τέτοια ζωή για τά καλομαθημένα παιδιά πού γεννήθηκαν και μεγάλωσαν σε μαρμαρίνα παλάτια, μέσα στο πλούτη και στα χάδια, που πλάγιαζαν στο μαλακά, που-

πούλεια στρώματα και στα χρυσά κρεβάτια με τούς βελουδένιους μπεριτές!..

— Δέν άντέχω πειά! φώναξε ο μεγαλύτερος ο άδελφός. Δέν μπορώ να ύποφέρω τέτοια ζωή!

— Όδτε έγώ! είπε ο δεύτερος.

Ο μικρότερος, ένα σιωπηλό λεπτό παιδί δέν έβγαλε μιλιά. Δέν παρατονόταν πτέ. Τη μέρα κυττάζε κάτω στη γη, τα λουλούδια και τη νύχτα πάνω τ' άστέρια τ' ουρανού. Και τόν καιρό πού ήταν πριγκιψη δέν μιλούσε πάλι. Περπατούσε ώρες ολόκληρες κάτω άπό τά δέντρα του πάρκου, άκουγε τ' άηδονία πού κελιάδιούσαν και κανείς δέν μπορούσε να καταλάβη τί σκεπτόταν. Καμιά φορά έβγαζε άπό τήν τσέπη του ένα μικρό χρυσάλλιο αύλο και έμιμειτό το κελιάδιμα τών πούλιών. Οι κοκοήγοι πού έλεπλάτσαν το παλάτι του βασιλεύς, πήραν ή έστασαν και τόν αυλό. Κι ο μικρός με τη ξεανθή λεπτή σάν κοριτσιού μορφή, ήταν άπαρηγόρητος.

— Όταν ακέφτουμαι, είπε ο μεγάλος, πως είχαμε τόση δέξα, τόσα πλούτη!..

— Όταν θυμώμαι, πρόσθεσε ο δεύτερος, τίς λαμπρές γιορτές πού δίναμε, τίς πριγκιπίσσειες πού χόρευαν ντελονοτέ, με τά όραια πλούσια φορέματα.

— Η καρδιά μου σφίγγεται άπό τήν άελπισία!

— Τά δάκρυα καινε τό μάτια μου!

Εδυώς βρήκα ένα τρόπο να ξεχωρή τήν παρσιμένη ετυχία και τη σημερινή κακομοιριά.

— Ό! τί τρώγοσ εν' αύτός; Μία γυφορα.

— Δέν ξερείς πως όλες ή άναμνήσεις και ή γλυκές και ή πιχρές πνίγονται στους καπνούς της μέθης; Πόσες φορές ήλέμνα πού μεθυομένοσ πού έβλεπα να παραταούην στους δρόμους! Άς τούς μιμηθούμε, άδεραφέ μου. Πάμε σ' αύτό το καπηλειό εκεί πέρα.

— Και χρήματα πού δέν έχωμε;

— Βρήκα δυό μαργαριτάρια στη φόδρα του ρούχου μου. Πάρε τό

γιά τόν γάμο μας, ή Λουίτζέτα μπήκε στο δωμάτιό μου κρατώντας μια έφημερίδα στο χέρι!..

— Διάβαρε!.. Διάβαρε! μου είπε. Είνε τρομερό! τρομερό!

Πήρα τήν έφημερίδα στα χείρια μου και άμέσως τά μάτια μου έπεσαν άπάνω σε μιά είδησι πού μου έδειξε με τό δαχτύλο της, Διάβαρε:

«Ένα μυστηριώδες δάμα. Ο Κοροικιανός χοροφύλακας Ριχάρδος Ντέλλι βρέθηκε νεκρός έξω άπό τό σπίτι του, φέρων δυό τραύματα δια σφαιρών περιετρόφον στο στήθος και μιά ραγιαλιά στο κεφάλι. Η άνάκριη δέν μπόρεσε να ανακαλύψη τούς δάστας του μυστηριώδους αυτού δράματος. Φαίνεται όμως δις ο Ντέλλι θά έπεσε θύμα των συγχοριών του Φιλίπ, με τούς όποιους τελευταίως βρισκόταν σε έχθρότητα λόγω οίκογενειακών διαφορών.»

Η Λουίτζέτα, μόλις σήκωσα τά μάτια μου άπό τήν έφημερίδα, άρχισε να κλάει.

— Έγώ... φταίω, για όλα αυτά.. Δέν έπρεπε, άχι.. Δέν έπρεπε να σε γοιλοοο.

Και πνίν ακόμα προφτάσω να τήν ήσυχάσω, τήν είδα να παίρνει ξαφικά το καπέλλο της και να βγαίνει έξω στο δρόμο σάν τρέλλη.

Άπό τη στιγμη αύτή ή Λουίτζέτα δέν ξεαναγύρισε σπίτι μου και ούτε ποτέ έμαθα τίποτα για τη ζωή της. Τι να έγινε πράγα; Έφυγε πάλι για τήν πατρίδα της; Έμεινε στο Παρίσι; Ποτέ μου δέν μάθωσα να μάθω τήν παραμικρή είδησι!..

Όσώσo, άν και έχων περάσι τόσα χρόνια άπό τότε, ποτέ μου δέν μπόρεσα να ξεχάσω το περιεγο αυτό κοριτσι. Πώς ξερεί άν βρισκxται ακόμα στη ζωή, και άν με θυμάται ακόμα!..

PIERRE VILETARD

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Κάνετε δσον ήμπορείτε οικονομία, έστω μικράς, άν δέν οās περισέουον πολλά. Καταθέτετε αυτάς εις το Ταμειυτήριον της Έθνικης Τραπεζής. Έτσι άποφύζετε έντελέω, τά λεπτά σας και μαζί με τούς τόκουσ, σχηματίζετε σιγά — σιγά ένα σερσαστόν κεφάλαιο άπαραίτητο δια τά γεράματα και δια κάθε έκτακτην άνάγκην της ζωής σας.